

banda, l'absència d'exercir durant la segona meitat del segle xx l'autoritat normativa en les qüestions sintàctiques ha anat a parar a on era previsible: al trist resultat que els correctors dels mitjans de comunicació han hagut de decidir, precipitadament i en general sense estudis concrets, com havia de ser la llengua comuna, cosa que ha fet ballar la llengua culta entre solucions arcaiques inadequades, localismes disgregadors, ultracorreccions (com ara en el recurs a la construcció «de + adjectiu qualificatiu», o la construcció *servir una persona per servir a una persona*) i castellanismes que la gent del carrer no diu en general (com ara l'ús comparatiu de *major* i *menor*, o el recurs al pronom *si* fora de la fraseologia –cf. *tornar en si*–, o la posició de les paraules implicades per la negació, o l'ús i distribució de les construccions impersonals).◆

Abelard Saragossà
(Universitat de València)

Tòpics lingüístics

Jesús Tusón,
Una imatge no val més que mil paraules,
Editorial Empúries,
Barcelona 2001.